

MICHAEL
CONNELLY

HODINA
DUCHOV

TOP
Krimi

HODINA DUCHOV

Michael Connelly

HODINA
DUCHOV

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2021 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2022
Translation © Patrick Frank 2022

ISBN 978-80-556-5261-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Robertovi Pepinovi:
prekladateľovi, editorovi, priateľovi od samého začiatku.
Merci beaucoup, ami.*

1. ČASŤ
POLNOČNÍ

1

Meteorológovia sľubovali prehánky, pri akých vždy slabne každoročný dážď olova. Bohužiaľ, predpovede sa mýlili. Na modrastočiernej oblohe nebolo ani mráčika. Renée Ballardová sa pripravila na najhoršie – odstavila služobné auto pod diaľničným nadjazdom do priesmyku Cahuenga v severnej časti okrsku. Radšej by tam bola sama, no mala so sebou partnerku, a to dosť neochotnú. Dali ju dokopy s detektívkou Lisou Moorovou z jednotky na riešenie sexuálnych útokov, ktorá pracovala zásadne len cez deň, a teraz by bola najradšej doma s priateľom. Na Silvestra však musia všetci nastúpiť na taktický poplach – pekne v uniforme a na dvanásťhodinové zmeny. Ballardová s Moorovou boli v práci od šiestej večer a zatiaľ sa nič nedialo. Onedlho však nastanú prvé sekundy nového roka a začnú sa problémy. Okrem toho niekde v meste číhajú Polnoční. Obe musia byť pripravené vyraziť, len čo im nahlásia ďalší útok.

„Musíme stáť práve tu?“ ponosovala sa Moorová. „Veď sa pozri na tých ľudí! Ako môžu takto žiť?“

Ballardová prešla očami po chatrných prístreškoch z igelitu a stavebného odpadu, ktoré lemovali obe strany cesty. Videla plamene lacných varičov a ľudí, čo sa premieľajú medzi úbohými príbytkami. Tých tam bolo toľko, že niektoré sa dokonca opierali o prenosné záchody, ktoré mesto dalo priviezť, aby vytvorilo aspoň aký-taký dojem slušnej spoločnosti. Na sever od podjazdu sa začínala obytná štvrť s názvom Dell. Obyvatelia bytoviek na kopci sa tak dlho sťažovali na ľudí, čo vykonávajú veľkú potrebu rovno na chodník, trávnik či dvor, až to úradníkov prinútilo zasiahnuť. Inštaláciu prenosných záchodov nazvali „humanitárnou pomocou“.

„Hovoríš to, akoby si si myslela, že sa im chce bývať pod mostom,“ povedala. „Akoby mali na výber. Kam by asi išli? Spoločnosť im dá akurát tak záchod. Odváža po nich hovná, nič viac.“

„Ako povieš,“ mykla plec om Moorová. „Ale je to hrôza – teraz už pod všetkými mostami, kam sa len pozrieš. Ako v nejakej rozvojovej krajine! Nakoniec sa kvôli tomu ľudia začnú sťahovať z mesta.“

„Už sa začali,“ pripomenula jej Renée. „Tak či onak, my sa odtiaľto nepohneme. Strávila som tu posledné štyri Silvestre. Keď sa začne strelba, je to najbezpečnejšie miesto široko-ďaleko.“

Na chvíľu obe zmĺkli. Aj Ballardová už zvažovala, či neodísť z Los Angeles hoci naspäť na Havaj. Nie pre neriešiteľný problém s bezdomovcami, ale pre všetko dokopy. Pre mesto, prácu, život... Mala za sebou hnusný rok pandémie a nepokojov. Z polície sa robila dobre že nie zločinecká skupina a ona to cítila aj na sebe. Nielen v prenesenom zmysle, ale aj doslova na ňu pluli práve tí, ktorých mala chrániť. Bola to drsná životná poučka a pocit márnosti sa jej zažieral až do špiku kostí. Potrebovala si od toho celého odpočinúť. Možno by mala kdesi v horách ostrova Maui vyhľadať matku a skúsiť s ňou po rokoch znova naviazať vzťah.

Zložila ruku z volantu a pridržala si rukáv pod nosom. Uniformu mala na sebe naposledy pri protestoch. Ešte teraz z nej cítila slzný plyn. Dvakrát ju dala do čistiarne, ale ten pach sa už asi navždy zažral do látky. Pripomínal Ballardovej, ako vyzeral jej posledný rok.

Pandémia a protesty zmenili úplne všetko. Polícia prestala aktívne bojovať so zločinom a už len pasívne reagovala. Ballardová tá zmena totálne vyviedla z miery. Neraz sa pristihla, že premýšľa o odchode. Teda, kým sa neobjavili Polnoční. Tí jej zase dali dôvod tvrdo pracovať.

Moorová sa pozrela na hodinky. Renée si to všimla a flochla po tých na prístrojovej doske. Ešte stále ukazovali letný čas, ale stačilo ubrať hodinu a bolo jasné, že sú dve minúty pred polnocou.

„Ajaj,“ ozvala sa Moorová. „Pozri sa na toho chlapa.“

Sama sa pozerala na muža, ktorý sa z jej strany blížil k autu. Vonku bolo sotva pätnásť stupňov, on však nemal ko-

šeľu a aj nohavice si musel držať rukou, aby mu nepadli. Nemal ani rúško. Detektívka rýchlo zavrela pootvorené okno.

Zaklopal naň. Počuli ho aj cez sklo.

„Hej, policajtky, mám tu problém!“

Sedeli v Ballardovej neoznačenom vozidle, na parkovanie v deliacom páse však zapla majáky a obe boli v uniforme.

„Nemôžem s vami hovoriť bez rúška, pane,“ oznámila Moorová nahlas. „Nasaďte si ochranu dýchacích ciest.“

„Ale mňa okradli!“ nariekal bezdomovec. „Tá sviňa od vedľa mi vzala veci, kým som spal!“

„Pane, bez prekrytia dýchacích ciest vám nemôžem nijako pomôcť,“ zdôraznila detektívka.

„Ja žiadne posraté rúško nemám!“ vrešľal.

„V tom prípade mi je ľúto,“ povedala mu. „Bez rúška vám niet pomoci.“

Udrel päšťou do skla a ona sa mykla, aj keď to nemalo ani zďaleka dosť sily, aby ho prebil.

„Odstúpte od vozidla, pane,“ prikázala mu.

„Srať na vás!“

„Ak neodstúpite od vozidla, skončíte v okresnom lapáku,“ varovala ho. „Ak nemáte korunu už teraz, tak tam ju určite dostanete. To chcete?“

Muž sa pomaly vzdaloval.

„Srať na vás!“ pokrikoval. „Srať na všetkých fízlov!“

„Akoby som to ešte nikdy nepočula,“ zamrmlala.

Potom sa znova pozrela na hodinky a Renée na prístrojovú dosku. Bežala posledná minúta roku 2020 a pre Moorovú aj väčšinu ľudí v tomto meste i na celom svete už bolo fakt načase, aby sa definitívne skončil.

„Prekristapána, nemôžeme ísť niekam inam?“ frflala.

„Na to je už neskoro,“ oznámila jej Ballardová. „Hovorím ti, že tu sme v bezpečí.“

„Ale nie pred týmito ľuďmi,“ vyhlásila Moorová.

2

Znelo to, ako keď si v mikrovlnke robíte pukance. V posledných sekundách roka sa ozvalo niekoľko prvých puknutí a potom hotový prívál najrôznejšej paľby s frekvenciou, ktorá už neumožnila rozoznávať jednotlivé rany. Hotová symfónia zložená z výstrelov. Celých päť minút nebolo počuť nič iné, lebo oslavujúci sa ako po desaťročia bavili zúrivou strelbou do neba.

Nezáležalo im na tom, že projektily musia aj niekam spadnúť. Nový rok sa v Los Angeles vždy začína riskantne.

Samozrejme, časť rachotu spôsobovali aj legitímne ohňostroje a petardy. Spoločnými silami vytvárali mix, ktorý sa rok po roku opakoval s rovnakou neodvratnosťou ako zmena kalendára. Dážď olova si okamžite vyžiadal osemnásťkrát viac hlásení ako všetko ostatné dokopy. Väčšinou si to odniesli predné sklá na autách, no Ballardová vlni dostala aj prípad, pri ktorom guľka prerazila svetlík a zasiahla do pleca striptérku, čo tancovala rovno pod ním. Samotný projektil ani neporušil kožu, no sklo zo svetlíka urobilo zákazníkovi novú cestičku vo vlasoch. Rozhodol sa nepodať trestné oznámenie, lebo nechcel, aby sa rodina dozvedela, kde v tom čase skutočne bol.

Nech už prišlo koľkokoľvek hlásení, väčšinu z nich zvládli pochôdzkari. Detektívov volali len k najzávažnejším. Ballardová s Moorovou čakali v podstate len na jedno jediné: na Polnočných. Trpká realita života je totiž v tom, že niekedy potrebujete, aby násilník zaútočil znova, a vy sa konečne dostanete k novým dôkazom na vyriešenie jeho prípadu.

Neoficiálnu prezývku „Polnoční“ dala Renée dvojici chlapov, ktorí v priebehu piatich týždňov znásilnili dve

ženy. K obom útokom došlo o polnoci sviatočného dňa – na Deň vďakvyzdania a na Štedrý večer. Prípady spájali *modus operandi*, nie DNA, lebo páchatelia si dávali pozor, aby za sebou žiadnu nezanechali. Ich útoky sa začínali krátko po polnoci a trvali aj štyri hodiny, počas ktorých znásilňovali ženy v ich vlastnej posteli a na záver im odrezali časť vlasov nožom, ktorý mali pri týraní na krku. Páchali na nich ešte ďalšie skutky, ktoré spájali oba prípady lepšie ako fakt, že ide o nezvyčajné znásilnenie dvojčlenným tímom.

Ballardová vychytala tie prípady v rámci nočnej zmeny. Po zdokumentovaní ich odovzdala dennej a z tej putovali do hollywoodskej jednotky na riešenie sexuálnych útokov. Mala tri detektívky a jednou z nich bola aj Lisa Moorová. Na vyšetrovaní neformálne spolupracovala aj Renée, lebo bola na mieste vždy prvá.

V minulosti by začínajúca sa séria znásilnení okamžite upútala pozornosť elitného oddelenia lúpeží a vražd z centra v Policajnej administratívnej budove, ktoré si na ne vyčlenilo samostatnú jednotku. Škrty v policajnom rozpočte však spôsobili, že ju museli rozpustiť a teraz sa znásilneniami zaoberali len miestne divízie. Bola to jedna z ukážok nepriameho víťazstva demonštrantov, ktorí žiadali zastaviť financovanie policajných zložiek. Mestskí politici ich požiadavky odmietli, no protesty po smrti Georgea Floyda z Minneapolisu aj tak políciu pripravili o väčšinu financií. Po týždňoch taktického poplachu a výdavkov, ktoré sa s ním spájajú, jej došli peniaze. Nemala dosť na prijímanie nových členov, musela rozpúšťať vyšetrovacie jednotky a ukončiť viacero rozbehnutých programov. V podstate prišla o financovanie viacerých kľúčových oblastí.

Lisa Moorová bola zase ukážkou toho, ako tím upadá ochrana spoločnosti. Namiesto toho, aby vyšetrovanie Polnočných prevzala špecializovaná jednotka s primeranými zdrojmi a detektívmi, ktorí majú s takýmito vecami dosť skúseností, hodili ho na prepracovanú skupinku v Hollywoode, čo musela okrem neho riešiť aj všetky ostatné znásilnenia, pokusy o znásilnenie, sexuálne útoky, obchytávanie, odhaľovanie sa na verejnosti a obvinenia z pedofílie vo veľkej a preľudnenej oblasti. Detektívka Moorová sa po protestoch zachovala ako množstvo ďalších policajtov – snažila sa

robiť čo najmenej odteraz až do penzie, nech je hoci aj v ne-dohľadne. Polnočných vnímala ako niečo, čo ju pripravuje o čas a núti odkloniť sa od každodennej rutiny. Kvôli nim odrazu nemohla polovicu času papierovať a druhú tráviť vyšetrovaním, pokiaľ možno zase len pri počítači a telefóne na policajnej stanici. Keď ju na Silvestra prideliť k Ballardovej z nočnej zmeny, bola to pre ňu nielen nepríjemnosť, ale aj veľká urážka. Renée to isté vnímala ako možnosť dostať sa bližšie k dvojici páchatelov, ktorí ubližujú ženám.

„O vakcíne stále nič?“ opýtala sa Moorová.

Ballardová pokrútila hlavou. „Len to, čo už asi vieš,“ odvetila. „Na budúci mesiac. Možno.“

Teraz pre zmenu krútila hlavou Lisa.

„Hovädá,“ ulavila si. „Sme v prvej línii, doboha! Mali sme ju dostať spolu s hasičmi. Namiesto toho nás prifarili k pre-davačkám.“

„Hasiči slúžia aj ako zdravotníci,“ pripomenula jej Renée. „My nie.“

„Viem, ale ide o princíp! Naše odbory stoja za hovno.“

„Nejde o odbory. Ide o guvernéra, ministerstvo zdravot-níctva a kopu ďalších vecí.“

„Zasratí politici...“

Ballardová to nechala tak. Rovnaké sťažnosti sa ozýva-li na nástupoch a v policajných hliadkach po celom meste. Ako mnohí kolegovia, aj ona už Covid-19 prekonala. V no-vembri minulého roka ju na tri týždne pripútal k lôžku a te-raz už len dúfala, že bude mať dosť protilátok, kým sa do-stane k vakcíne.

Po chvíli dusného ticha pri nich v ľavom pruhu zastalo ďalšie policajné auto.

Moorová sa naň pozrela, siahla po ovládaní okna a opý-tala sa: „Poznáš ich?“

„Bohužiaľ,“ odvetila Renée. „Daj si rúško.“

Boli to pochôdzkari Smallwood a Vitello, známi nadbyt-kom testosterónu v žilách. Okrem iného o sebe vyhlasova-li, že sú „príliš zdraví“ na nový koronavírus a odmietali po-vinné rúška.

Moorová si ho nasadila a spustila okno.

„Ako sa vám darí pod tým rybárskym člnom?“ opýtal sa Smallwood so širokým úsmevom.

Aj Ballardová už mala na tvári rúško. Nosila to, ktoré im poskytoval zamestnávateľ – modré ako námornícka uniforma a so strieborným nápisom LAPD.

„Tvoríte prekážku v doprave, strážmajster Smallwood,“ povedala mu.

Moorová sa po nej obzrela.

„To akože fakt?“ šepla. „Smallwood?“

Renée iba nenápadne prikývla.

Vitello zapol majáky na streche. Blikajúce modré svetlo ožiarilo grafity na betónových stenách nad úrovňou stanov a chatrčí po oboch stranách. V jeho mihotavej žiare presvitali rôzne variácie nápisov „Vyjebaní policajti“ a „Trump je kokot“, ktoré sa komunálne služby pravidelne snažili premaľovať.

„Už je to lepšie?“ opýtal sa pochôdzkar.

„Máme tu chlapa, ktorý by chcel nahlásiť krádež,“ povedala mu Ballardová. „Čo keby ste to s ním išli spísať?“

„Na to kašlem,“ vyhlásil Smallwood.

„Mne to pripadá ako práca pre detektíva,“ podporil ho Vitello.

Ich rozhovor – ak sa to vôbec dá tak nazvať – prerušil hlas z dispečingu. Z oboch áut naraz sa ozvalo volanie po jednotke 6-William. Šestka označovala Hollywood a William detektívov.

„To je pre vás, Ballardová,“ povedal Smallwood.

Renée si vzala vysielaciu konzolu z nabíjacej konzoly a zareagovala: „Tu je šesť-William-dvadsaťšesť. Hovorte.“

Dispečer ju požiadal o zásah na mieste streľby so zranením na Gower Street.

„Rovno v Rokline,“ okomentoval to Vitello z druhého auta. „Potrebujete tam posily, dámy?“

Hollywoodska divízia sa delila na niekoľko zón, ktorým sa oficiálne hovorilo „základné hliadkové oblasti“. Smallwood a Vitello mali na starosti tú okolo Hollywood Hills, kde bolo len minimum kriminality a bývali tam prevažne belosi. Malo im to zabrániť v konfrontáciách s menšinami, z ktorých mohli byť zbytočné problémy. Ani táto stratégia však nefungovala na sto percent. Ballardová počula klebety o tom, že sa zabávajú šikanovaním tínedžerov, ktorí napriek zákažu parkujú na Mulholland Drive a vychutnávajú úchvatný výhľad na nočné mesto.

„Zvládneme to aj bez vás,“ zavolala Ballardová spoza volantu. „Len sa pekne vráťte na Mulholland a kontrolujte, či chlapci nevyhadzujú z okna kondómy. Hlavne nech sa vám nič nestane, páni.“

Zaradila rýchlosť a šliapla na plyn, skôr ako mohol niektorý z nich vymyslieť rovnako štipľavú odpoveď.

„Chudák,“ poznamenala Moorová súcitne. „Smallwood? To si rovno môže napísať do menovky, že ho má malý.“

„Áno,“ prikývla Renée. „A noc čo noc sa to snaží kompenzovať v službe.“

Lisa sa zasmiala a auto vyrazilo po bulvári Cahuenga na juh.

3

Prezývka „Gowerovej roklina“ označovala križovatku bulváru Sunset s Gower Street, na ktorej sa pred takmer storočím stretávali námezdní robotníci. Postávali na rohoch a čakali, či si ich niekto nevyberie do komparzu pri nakrúcaní westernov, ktoré miestne štúdiá chrlili ako na bežiacom páse. Hollywoodski kovboji často prišli už v kompletnom kostýme – zaprášené čižmy, jazdecké nohavice, širák na hlave – a miestu ich stretnutia časom prischlo podobne westernové meno. Hovorí sa, že tam hľadal prácu aj mladý herec Marion Morrison, ktorý si neskôr zmenil meno na John Wayne.

Momentálne tvorí „Roklinu“ nákupné stredisko s vyblednutou fasádou westernového mestečka a portrétmi hollywoodskych kovbojov od Wayna po Gena Autryho na fasáde lekárne Rite Aid. Južne od križovatky lemujú východnú stranu ulice štúdiá veľké ako telocvičňa a zakončené perlou Hollywoodu, štúdiom Paramount. Tú obklopuje štvormetrový plot so železnou bránou ako do väzenia – akurát navrhnutou na to, aby sa ľudia nedostali dnu, nie von.

Západná strana ulice vyzerá celkom inak. Sú na nej skôr autoservisy a starnúce bytovky s bezpečnostnými mrežami na oknách aj dverách. Celú ju počmáral miestny gang Las Palmas 13. Východnej strane dal pokoj, akoby sa ešte aj vandali báli ťahať za prsty s odvetvím, na ktorom Hollywood vznikol a ktoré ho dodnes charakterizuje.

Strieľalo sa na oslave uprostred parkoviska jedného z autoservisov. Na ulici sa premieľali ľudia, prevažne bez rúška. Väčšina sledovala policajtov z dvoch hliadkových vozidiel, ktoré ohrádzali súkromnú asfaltovú plochu s vozidlami v rôznom štádiu opravy.

„To vážne musíme robiť aj takéto veci?“ opýtala sa Moorová.

„Ja áno,“ povedala jej Renée.

Otvorila dvere a vystúpila z auta. Vedela, že jej odpoveď Moorovú zahanbí a prinúti urobiť to isté. Bola si aj takmer istá, že ju tam bude potrebovať.

Podliezla žltú pásku cez vchod na parkovisko a rýchlo zistila, že obeť už stihli odviezť do nemocnice. Seržant Dave Byron sa ešte s jedným policajtom snažil dostať potenciálnych svedkov do jednej z otvorených garáží. Dvaja ďalší pochôdzkari našahovali pásku okolo samotného miesta činu s kalužou krvi a množstvom zdravotníckeho odpadu po záchránároch. Renée šla rovno k Byronovi.

„Čo tu pre mňa máš, Dave?“ oslovila ho.

Obzrel sa po nej. Mal rúško, na očiach mu však videla, že sa usmieva.

„Riadnu sračku, Ballardová,“ odvetil.

Naznačila mu, nech s ňou ide nabok, kde ich nebudú počuť civilisti.

„Všetci tu vyčkajte,“ povedal svedkom a pre istotu pridal aj jednoznačné gesto pre tých, čo nevedia po anglicky.

Potom sa aj s detektívkou postavil k hrdzavejúcemu minibusu Volkswagenu a nazrel do poznámok v notese.

„Obetou by mal byť istý Javier Raffa, majiteľ tejto firmy,“ spustil. „Býva len o ulicu ďalej.“

Ukázal si palcom ponad plece kamsi na západ od servisu.

„Ak na tom záleží, tak je známy napojením na Las Palmas,“ dodal.

„Okej,“ povedala mu. „Kam ho previezli?“

„Do Hollywoodskej presbyteriánskej. Mlel z posledného.“

„Čo vraveli svedkovia?“

„Skoro nič. Nechal som ich pre teba. Raffa údajne vždy na Silvestra otvorí brány a vyvalí sud piva. Má to byť pre susedov, ale chodí sem aj kopa chlapov z Las Palmas. O polnoci kdeko strieľal pánu bohu do okien a potom odrazu zistili, že hostiteľ leží na zemi. Zatiaľ nik nepriznal, že by videl, kto a ako ho trafil. Všade sa povalujú vypálené hiltne. Veľa šťastia s hľadaním tej pravej.“

Ballardová kývla hlavou ku kamere na strešnej rímse v rohu garáže.

„Vonkajšie kamery sú len atrapy,“ vysvetlil jej Byron. „Tie vnútri sú pravé, ale ešte som ich nekontroloval. Vraj sú namierené tak, že nám veľmi nepomôžu.“

„Okej. Bol si tu pred záchranármí?“

„Ja nie, ale sedemdesiatjednotka áno. Sú v nej Finley a Watts. Vraveli, že to schytil do hlavy. Ešte neodišli, tak sa s nimi môžeš porozprávať.“

„Ak bude treba.“

Pozrela sa, či niektorý z uniformovaných na mieste činu nevie po španielsky. Ona sama ovládala základné frázy, nie však dosť na to, aby mohla viesť výsluch. O spätné zrkadlo tam práve uväzoval pásku Viktor Rodrigues.

„Mohla by som si zobrať V-Roada za tlmočníka?“ opýtala sa.

Byron sa pod rúškom zamračil.

„Na ako dlho?“ vyzvedal.

„Kým nespravím predbežné so svedkami a možno aj s rodinou,“ odvetila. „Ak niekoho prevezieme na stanicu, tam to už zaňho vezme niekto iný.“

„Dobre, ale ak sa niečo vyskytne, musím ho zase stiahnuť.“

„Rozumiem. Poponáhľam sa.“

Prešla k Rodriguezovi, ktorý v hollywoodskej divízii pracoval asi len rok. Predtým bol v rampartskej.

„Teraz robíš pre mňa, Viktor,“ oznámila mu.

„Fakt?“

„Podme vypočuť svedkov.“

„Super.“

Cestou k skupine v garáži ich dobehla aj Moorová.

„Myslela som, že ostaneš v aute,“ poznamenala Renée.

„Čo potrebuješ?“ chcela vedieť detektívka.

„Zišlo by sa poslať niekoho za poškodeným do Hollywoodskej presbyteriánskej. Vezmeš si auto a skočíš tam?“

„To je ale fakt nahovno.“

„Alebo môžeš vypočúvať príbuzných a svedkov a ja tam zatiaľ pôjdem sama.“

„Daj mi kľúče.“

„Myslela som si. Sú v aute. Daj mi vedieť, na čo si prišla.“

Potom ticho vysvetlila Rodriguezovi, čo od neho chce.

„Nenavádzaj ich na odpoveď,“ povedala. „Chceme zistiť, čo videli, čo počuli a čo si pamätajú z času predtým, ako našli pána Raffu na zemi.“

„Jasné.“

Nasledujúcich štyridsať minút strávili rýchlymi výsluchmi svedkov, z ktorých ani jeden nevidel Raffovo zranenie. V samostatných výpovediach jeden po druhom opisovali chaotickú davovú scénu, pri ktorej ľudia s úderom polnoci dvíhajú zrak k nočnej oblohe s ohňostrojmami a množstvom vystrelených projektilov. Nikto sa k tomu nepriznal, no všetci zhodne tvrdili, že sa v dave našli aj takí, čo strieľali ostrými nábojmi. Ani jeden nepriniesol nič natoľko dôležité, aby sa ho oplátilo previezť na stanicu. Ballardová si zapísala do notesa ich adresy a telefónne čísla s tým, že sa im detektívi ešte možno ozvú.

Potom zavolała Finleyho a Watta, aby sa ich spýtala na prvé dojmy z miesta činu. Povedali jej, že keď prišli, Raffa už nebol pri vedomí, ale zdá sa, že ho trafila padajúca guľka. Ranu mal hore na temene. Oni sami sa museli zaoberať skôr okolostojacimi, aby im zabránili v kontaminácii miesta činu a urobili priestor pre záchranárov.

Práve s nimi končila, keď jej z Hollywoodskej presbyteriánskej nemocnice zavolała Moorová.

„Sú tu príbuzní poškodeného a onedlho sa dozvedia, že to neprežil,“ povedala. „Čo chceš, aby som s nimi robila?“

Chcem, aby si sa správala ako skúsená detektívka, pomyslela si Ballardová, nakoniec si to nechala pre seba.

„Zdrž tam najbližšiu rodinu,“ povedala namiesto toho. „Už som na ceste.“

„Skúsím to,“ odvetila Lisa.

„Nie skúsím, ale urobím!“ vybuchla Ballardová. „Do desiatich minút som tam. Vieš, či hovoria po anglicky?“

„Nie som si istá.“

„Dobre. Tak to zisti a pošli mi správu. Pre istotu si na to niekoho vezmem.“

„Ako to vyzerá tam u teba?“

„Na závery je ešte priskoro. Ak to bola nehoda, strelec tu len tak neostal. A ak nebola, nemáme kamerové záznamy ani svedkov.“

Ukončila hovor a prešla k Rodriguezovi.

„Potrebujem odviezť do Hollywoodskej presbyteriánskej, Viktor.“

„V pohode.“

Byronovi oznámila, kam ide, a požiadala ho, aby – kým sa vráti – postrážil miesto činu.

Kým šla za ním k autu, medzi nábojnice na asfalte začali dopadať prvé kvapky dažďa.

4

Rodrigues zapol maják bez sirény, aby sa skôr dostali do nemocnice. Ballardová tých pár minút využila na telefonát s poručikom. Volala mu domov a veliteľ detektívov Derek Robinson-Reynolds zdvihol prakticky okamžite. To hlásenie si pred časom vyžiadal textovou správou.

„Čakal som, že sa ozvete skôr, Ballardová.“

„Ospravedlňujem sa, pán poručík. Kým som sa k tomu dostala, museli sme vypočuť niekoľko svedkov. Okrem toho nám pri prevoze zomrel poškodený.“

„Tak to musíme odovzdať západnej divízii. Akurát, že tá má plné ruky práce s dvojitou vraždou zo včera.“

Vraždy v Hollywoode riešila západná divízia. Robinson-Reynolds bol pripravený posunúť im aj toto vyšetrovanie, no vedel, že jej poručík nebude práve nadšený.

„To, samozrejme, môžete, pane, ale ešte som nestanovila, o čo presne ide. O polnoci kopa ľudí strieľala do vzduchu. Nie som si istá, či ide o náhodu alebo úmysel. Som na ceste do nemocnice, idem sa pozrieť na telo.“

„Nevideli to žiadni svedkovia?“

„Rozhodne nie tí, čo tam ostali. Tí ho videli už len na zemi. Ak niekto videl aj niečo viac, vyparil sa, skôr ako prišli prvé uniformy.“

Na linke zavládlo ticho, lebo poručík zvažoval ďalšie kroky.

Už boli len jednu križovatku od nemocnice. Ballardová prehovorila, skôr ako sa mohol znova ozvať Robinson-Reynolds.

„Nechajte to zatiaľ na mne, pán poručík.“

Robinson-Reynolds mlčal. Renée ho ďalej presviedčala.

„Západ má plné ruky roboty s tou dvojnásobnou vraždou. Pri tejto ešte ani nevieme, o čo presne ide. Nechajte ma